

**ACTRICE
MANOUK VAN
DER MEULEN**

HOUDT ONS MAANDELIJKS
OP DE HOOGTE VAN HAAR
LEVEN IN LONDEN,
WAAR ZE SINDS KORT
(WEER) WOONT.

NIEMANDS KINDEREN

Het is mistig. Ik dwaal over de Borough Market, aan de South Bank van de Thames. De tweeduizend jaar oude markt ademt een ontembare levendigheid. Als je geluk hebt, kun je in de vroege uurtjes de trendy tv-kok Jamie Oliver spotten. Kijk, hoe hij aan de exotische kruiden snuift, zachtjes in de mierzoete mango's knijpt, de fazanten en kievitseieren met een kieskeurig oog bewondert.

Ik blijf niet te lang hangen bij het geroezemoes van de ontwakende markt met zijn delieuze geuren en kleuren. Ik heb haast. Ik zoek een stukje van een puzzel, een naald in de hooiberg. Ik zoek de plek waar mijn moeder geboren werd.

Eindelijk The Docks en Canary Wharf, daar wil ik zijn. Er is hier door de eeuwen heen veel veranderd: de *working class* havens zijn omgetoverd tot een futuristisch ogend geheel, een internationaal Business Centre van wereldformaat.

Op een koude decembernacht werd mijn moeder hier verwekt, ruim 75 jaar geleden. Ik tuur over het water, ik zie het allemaal glashelder voor me. Alsof ik er zelf bij was, een stille getuige.

Zonlicht valt over de nu nog slapende gezichten. Anna, mijn oma, doezelt, droomt en is ver weg. De man houdt haar vast als een kerstpakketje. Nog wel. Hij zal verder geen enkele rol spelen. Na 'het slechte nieuws' zal hij zich snel uit de voeten maken. Maanden later. Daar zit het dan, in een bolle buik. Handjes ineengevouwen. Heb je ooit zulke tere nageltjes gezien? Het kind is niet ongewenst, maar Anna kan de opvoeding niet aan. Onder water, zo voelt ze zich, onder water gelopen, geduwd. Het leven is voor haar een viskom, waar verstilde en vertraagde beelden zich moeizaam in lijken te bewegen.

Is dit waar? Ik weet het niet. Ik laat mijn fantasie de vrije loop. Alsof ik daar als kleinkind recht op heb.

Het is een beetje fris; de dag valt. Anna heeft zojuist een moeilijke beslissing genomen. Ze slaat een wollen doek over haar schouders en loopt snel over de straten. Het is druk, gekrijs en geschreeuw van de marktkoopliden. Zwaluwen vliegen noordwaarts. Ze draagt het stille kind met zich mee. Vlakbij London Bridge staat het

huis met de okergele deuren, het kindertehuis. Achter de ramen staan kinderen in allerlei soorten en maten, ze zwaaien hoopvol naar het aankomende bezoek. De niemandskinderen.

Het versleten tuinhokje staat open. Ze worden verwacht. Een vrouw met een grijze haarknot, die schuin omhoog is gestoken als de toren van Pisa, pakt het kind met afgewende blik aan. Moet Anna zich ergens voor schamen? Ze vraagt zich dingen af en voelt zich klein, misschien wel kleiner dan haar eigen kind. Ze kijkt naar haar dochtertje: het rossige sprietige haar, de minuscule sproetjes, en de nageltjes van parelmoer.

Een vlugge handtekening onder wat formulieren, meer is niet nodig. Anna draait zich om en loopt weg, voor altijd.

Is het niet wonderlijk hoe mijn moeder hier geboren werd, afgestaan aan een kindertehuis, geadopteerd door Nederlandse ouders, en dat ik weer in deze stad leef, op zoek naar een stukje van haar verleden. Ik kom niet ver. Met in mijn hand de brief die mijn moeder van het kindertehuis meekreeg, zoek ik naar het adres. Het tehuis met de okergele deuren en zijn niemandskinderen is al jaren geleden door zware bulldozers met de grond gelijk gemaakt.

"Natuurlijk is het zo dat als je moeder je weggeeft, je denkt dat iedereen in de wereld je gaat weggeven. Maar weet je, het is niet zo dat ze een slecht mens was of dat ze je niet wou. Het is gewoon dat ze niet anders kon."

Ik praat hardop tegen de cirkelende witte meeuwen. Ze krijsen terug. Geven ze me gelijk?

Soms denk ik aan alle niemandskinderen in de wereld en vraag me af of ik er eentje zou willen adopteren. In sommige landen is mijn leeftijd echt geen probleem. Ik zou het koesteren als geen ander. Zou dat een welkom stukje van de puzzel zijn? Een rondgemaakte cirkel?

Ik slenter terug. De haast ben ik verloren. Een laatste blik over de Thames, een zilveren draad die door het hart van de stad slingert. De rivier doet Londen ademen, een zachte zeebries. Het schenkt de stad zijn leven, betekenis en continuïteit.